

hold, f. Ex. Krigsforholdene og Forholdene som de den Gang vare i en Række af Aar? Den ærede Minister bemærkede fremdeles, at den finantsielle Afgjørelse, som var truffen i 1863, ikke var ganske billig for Vestindien, saaledes at Kolonien ikke kunde leve sit eget Liv derefter. Lige overfor disse Dpgjørelser, som vi have haft Exempler paa med Island i vor Tid og for et Par Mennefsaalre siden med Norge, kommer stadigt den Betragtning frem, at vi, som bo her i Kongeriget Danmark, skulle hode for Regjerings- og Regjeringsystemets Feil i de øvrige Landsdele. Denne Betragtning kommer ofte frem, men den er i høieste Grad uberettiget. Vi i Kongeriget Danmark have i dette og tidligere Aarhundreder lidt i lige faa høi Grad under uheldige Regjeringsystemer, og den Omstændighed, at Regjeringen har sit Sæde her, kan ikke medføre, at Beboerne af denne Landsdel skulle hode de Ulemper og Uretferdigheder, som muligvis kunde være begaaede lige overfor andre Landsdele fra vor fælles Regjerings Side. Lad os tænke os, at Danmark og Vestindien skiltes paa den Maade, at Kongen og Regjeringen fik sit Sæde i Christianssted i Stedet for i Kjøbenhavn. Nu vel, det er et tænkt Tilfælde; men vilde man saa indrømme, at Danmark var berettiget til at udskrive en Regning paa St. Croix paa alle de Ulykker, som den danske Regjering i dette og forrige Aarhundreder har forvoldt Danmark? Det er fra dette Synspunkt, at man bestrider Dpgjørelsens Retferdighed, man siger, at det er gaaet til de almindelige Jorndenheder, nei, det er gaaet til Regjeringens uheldige Økonomi, som vi sandelig ikke have haft Raadighed over. Den ærede Minister bemærkede fremdeles, at Vestindien ikke var den eneste Landsdel, som ikke udreder direkte Tilskud til Statskassen. Jeg veed meget vel, at Island ikke udreder noget Tilskud til Statskassen. Med Island have vi truffet en Afgjørelse, hvorefter dette ikke skal ske, og jeg tillader mig at sige som Gjentagelse af, hvad jeg yttrede i forrige Møde, at Islanderne ere vore Landsmænd, det er Vestindianerne ikke. Vestindien er ikke beboet af Danste. Naar den høitærede Minister finder en Modsigelse imellem den Maade, hvorpaa enkelte Medlemmer have udtalt sig overfor Grønland, og den Maade, hvorpaa jeg har udtalt mig overfor Vestindien, vil jeg, særlig hvad Grønland angaar, bemærke, at det er et Land, som vi have taget fra dets Beboere i Kraft af den Folketret, som tillader civiliserede Nationer at besætte uciviliserede Nationers Land, men samtidig dermed have vi paataget os et Formynderskab over dette uciviliserede Folk, og dette Formynderskab paalægger os overfor vore Myndlinge Forpligtelser af en ganske anden Art, end vi have overfor de Spekulanter, der have nedsat sig i Vestindien under det danske Scepter. — Den høitærede Minister sluttede med at appellere til

Medlidende; denne Appel er allerede henvendt til den offentlige Godgjørenhed, men jeg tror ikke, den er paa sin Plads overfor dette Thing. Jeg tror ikke, vi skulle se bort fra Landets og Finantsernes Fordel i dette Spørgsmaal og lade Medlidendehedenssyn være de raadende. Der kan ogsaa være en Grændse for de Dfre, som skulle bringes, og der er sandelig bragt Dfre, altfor store Dfre til Bedste for St. Croix fra Statens Side. — Maaſte jeg endnu overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein) i Anledning af, hvad jeg sidst har sagt, maa bemærke, at jeg tror, at Universitetet og dets 400 Aarsfest dog vistnok ligger os noget nærmere, end Vestindien gjør.

Leth: Naar jeg i Gaar begjærede Ordet, var det i Anledning af nogle Ytringer i den høitærede Justitsministers Foredrag, og da navnlig dem, der angik Spørgsmaalet om, hvorvidt der kunde tilstaaes Erstatning til Saadanne, som, skjøndt uskyldige, havde været underkastede Varetægtsarrest. Jeg opfattede den høitærede Justitsministers Ytringer saaledes, at de i det Hele vare imodkommande imod den Rante, som jo flere andre Steder staaar paa Dagsordenen, og, om jeg ikke feiler, er bleven fremdraget af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg); men tillige bemærkede den høitærede Justitsminister, og vistnok med fuld Føie, at Ordningen af dette Spørgsmaal er forbunden med betydelige Vanstueligheder. Ved Dmtalen af disse kom den høitærede Justitsminister ind paa en Klassifikation, en Inddeling af disse Varetægtsarrestanter, til hvem der overhovedet kunde tænkes at være Spørgsmaal om at give Erstatning. En Klasse omfattede dem, som kun bleve frifundne af Mangel paa Bevis, medens der saavel hos den Domstol, som havde haat med Sagen at gjøre, som ogsaa hos Mange af deres Medborgere blev en mere eller mindre stærk Overbevisning tilbage om, at de i Virkeligheden dog havde begaaet den Forbrydelse, for hvilken de vare sigtede og anholdte. Til den anden Klasse hørte da de, som bleve frifundne under saadanne Omstændigheder, at det under Sagen blev lagt klart for Dagen, at de virkelig vare uskyldige. Det er jo ikke mange Aar siden, at vi her i Landet kjendte en Form for en judicial Tilfjendegivelse af en saadan Mistanke, nemlig Frifundelse for videre Tiltale. Flere af de ærede Medlemmer ville vistnok dels ad anden Veie og Andre fra deres tidligere Stillinger erindre, at man andet Steds har haat en saadan Ordning med Hensyn til dette Forhold, at den Paagjældende foreløbig frifandtes eller afsløveredes, som det hed, fra Instansen, hvoraf da Virkningen var den, at han havde Ret til efter en vis Tidsfrist Forløb at begjære Sagen gjenoptagen og forlange fuldstændig Frifundelse, dersom det ikke da lykkes at overbevise ham om den Forbrydelse, om hvilken der var Tale. Hvorvidt man, efter at Frifundelsen for videre